

Тѣ най-много бѣхъ мѣчени въ Витаніѣ, коя-то ся управляваше отъ Плинія Младого, кой-то уморенъ вече отъ крѣпавы-ты си непристанны сцены, обѣрнѣлъ ся камъ-то императора, за да иска съвѣтъ, какъ требаше да постѣпя съ Христианы-ты, нравственно-то ученіе на кои-то, спроти както го былъ придирилъ самъ, было чисто и не крѣяло никакъ общественнѣ опасность. Траянъ му отговорилъ, че да гы придирва нарочно не треба, нито пакъ да обѣща вниманіе, кога-то гы обаждають безъ имя; само формално кога сѣ убадени и доказани за Христианы, нѣка бывають наказани, и то пакъ ако не щѣтъ да принесѣтъ жертвъ на богове-ты. По тѣзи неговѣ заповѣди что-годѣ христианство-то дошло въ без-опасность, зашто-то не ся сякой наимае да убажда формално по-слѣдователи-ты му на сѣдѣвище-то. Нѣ това незадоволило жрѣци-ты, та скоро измыслили друго средство, да гы повреждають. По внушеніе-то имъ, въ врѣмя на публичны-ты игры, простолѣдіе-то едногласно искало отъ сѣдѣи-ты тѣхно-то умирање. И тѣ отъ страхъ да не излѣзѣтъ смѣтнѣ, ако имъ откажѣтъ, ся принѣждавали да имъ испѣлнѣють желанія-та. Нѣ Азіѣскій проконсулъ Грапианъ прѣдставилъ императору Адриану, колко неправедно и безчеловѣчно нѣщо бѣше да ся жертвувать невинни-ти хорица отъ звѣрскѣ-тѣ тѣлѣхъ на безчѣловѣчно-то простолѣдіе. Затова той (117—138) запрѣтилъ да не ся убива ни единъ Христианинъ, дорѣдѣ по-напрѣдъ законно ся не е обвинилъ като криминаленъ прѣстѣпникъ. А Антонинъ (138—161) потвърдилъ тоя указъ — заплашваещъ съ смѣръ сякого, кой-то безъ доказателство ся бы наѣлъ да гы обвинява.

По забѣлѣжителни-ти мѣченици прѣзъ това гоненіе сѣ: Іерусалимскій Епископъ Симеонъ и Антиохійскій — Игнатій Богоносецъ. Симеонъ 120 годишенъ старецъ бѣше сынъ на Клеона, и прѣемникъ на Іакова, брата Божіѣ. Като Христианинъ и потомецъ на Давида спроти убажданиѣ-то на Іудеи-ты, той былъ тегленъ на сѣдѣ, и подыръ много испытнѣ тамъ го распяли на крѣсть. Св. Игнатій Богоносецъ бѣше ученикъ на Св. Ап. Ивана Богослова. Императоръ Траянъ, кога-то минувалъ прѣзъ Антиохіѣ, го повыкиѣлъ при себе си, като прѣдѣстоитель на тамошны-ты Черковы, и го пыталъ: «Какъвъ зѣлъ духъ си ты, та ни нарушавашъ законы-ты, и карашъ още и другы-ты да гы не почитать?» Нѣ той му отговорилъ: «на Богоносецъ зѣлъ духъ ся не дума: зли-ти духове бѣгають отъ Божіѣ-ты рабы; нѣ ако мя помыслишь, че имъ съмъ неприятель, право ще бѣде и тогава ми правите честь.» — Траянъ още единъжъ го попыталъ: «А що е то Богоносецъ?» — «Человѣкъ, кой-то носи въ сѣрдце-то си Христа», му отговорилъ пакъ Игнатій. — «Че ты лема мыслишь, че ные не носимъ въ душѣхъ-тѣхъ си богове-ты, кой-то ни помагать срѣщу неприятѣли-ты?» рѣкѣлъ пакъ Траянъ. — Нѣ Игнатій му отговорилъ: «ты